

[Ebba Strange]

problemer, man har narkoproblemer, og man har sociale problemer ligesom i Danmark, men med en anden lovgivningsmæssig baggrund, end vi har i Danmark. Derfor kan det godt være fristende for visse grupper i disse lande at få skylden puttet over på danskerne og Christiania i stedet for at undersøge hos sig selv, hvad det egentlig er i ens egne forhold, der er grunden til, at man har de store vanskeligheder at slås med.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Jeg skal gå let hen over fru Anne Grete Holmsgårds bemærkninger, som jeg betragter som det rene ordkløveri, og henvise til, at chefen for uropatrujljen i Berlingske Tidende den 7. marts 1982 ganske klart bekræfter de tal; han siger endda, at det drejer sig om mere, idet han siger:

»Vi har ikke i København noget andet hashmarked end Christiania. Uropatrujljen anslår, at der sælges mellem 10 og 15 kg hash om dagen i Christiania.«

Yderligere siger uropatrujljens chef:

»Det er urealistisk at benytte vore beslaglæggelsestal som udgangspunkt for den handel, der foregår i Christiania.«

Inge Krogh (KrF):

I dag for otte år og to måneder siden stod jeg på denne talerstol og spurgte daværende forsvarsminister Erling Brøndum, om han ville drage omsorg for, at antallet af beboere i Christiania ikke steg yderligere, og at forældre med børneværnets hjælp kunne få deres børn hjem fra Christiania. Jeg fik det svar, at forsvarsministeren ville lade nogle af de dårligste bygninger nedrive for at begrænse antallet, men at børnenes forhold hørte under socialministeren, der hørte efter. Men i hvert fald til dato er der jo ikke sket noget virkeligt.

Efter den tid har der i folketinget været fire forespørgselsdebatter, to redegørelsesdebatter og to forslag til folketingsbeslutning om forholdene på Christiania. Det var i 1971, at der foregik den besættelse af Bådsmannsstrædes kaserne, der er en forløber for de husbesættelser, der nu er så sørgeligt aktuelle i København og også andre steder. Ved aftalen i 1973 mellem den socialdemokratiske regering og talsmænd for beboerne i Christi-

ania begyndte det, der af socialdemokraterne hårdnakket er blevet kaldt et socialt eksperiment, sidst af hr. Camre i dag. Det er det blevet kaldt, til trods for at der ikke har været oplysninger om beboerne, hvorfra de er kommet, hvorfor de kom, og hvad der er blevet af dem, om de er døde, om de fandt sig til rette i samfundet, om de er blevet der, om hvilke forhold de i det hele taget er kommet under.

Jeg har mødt mennesker, der har boet i Christiania, som har fortalt mig, hvor svært det er at frigøre sig fra den levemåde, der er blevet den herskende dér. Det var, som om de ikke kunne vænne sig til at leve i det almindelige samfund, selv om de havde et svært ønske om det.

Da aftalen fra 1973 om at kunne blive boende i Christiania til april 1976 var ved at udløbe, viste det sig, at regeringen ikke havde foretaget sig noget for at forberede rømningen, og beboerne nægtede at flytte og havde organiseret modstand. Man talte om en regnbuehær og talte om at ville lave trafikkaos i København, hvis Christiania skulle rømmes. Forsvarsminister Orla Møller ville gerne have Christiania rømmet og lod foretage udsættelsesforretninger med foged, men man forlangte dom, og der blev fældet dom såvel ved landsret som ved højesteret, hvor det klart blev sagt, at Christiania skulle rømmes af beboerne.

Som bekendt blev dommen forhandlet i folketinget, og det endte med, at det blev vedtaget, at beboerne kunne forblive der, til der forelå en plan for benyttelsen af arealet. Der havde været én plan – den havde vi hørt om – men der var åbenbart uenighed om den, så der skete ikke noget. Jeg talte med nogle christianitter kort efter, og de undrede sig dybt over, at de havde fået lov til at blive boende; de havde regnet med, at de skulle rømme Christiania.

Resultatet er så, at miljøministeren har bedt et arkitektfirma komme med et forslag. Dette firma har aflagt en rapport, som giver svar på mange af de ting, folketinget flere gange har forsøgt at få oplysning om hos vekslede regeringer, bl. a. om narkokriminalitet og anden kriminalitet derude. Man har hver gang fået det svar, at kriminaliteten i Christiania sandsynligvis ikke var større end andre steder; man har aldrig villet gå ind i det.